

N:o 191.

Af herr **E. Thermænius**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning i syfte af förbud mot tillverkning och försäljning af destillerade, alkoholhaltiga vätskor för andra än medicinska och tekniska ändamål.

Jag hyser fortfarande den meningen, befastad genom det, som den dagliga erfarenheten förer under mina ögon och till mina öron, att *tillverkning och försäljning af destillerade, alkoholhaltiga vätskor för andra än medicinska och tekniska ändamål måste helt och hållet förbjudas.*

Jag anser det också vara min pligt att, så länge jag innehar förtroendet att vara en af svenska folkets representanter, åter och åter framföra denna stora fråga på Riksdagens bord. Jag gör det så mycket hellre, som särskildt det gångna årets tilldragelser inom vårt land vittna om hvilka resultat som dock kunna vinnas genom ihärdigt, återupprepadt arbete för stora, viktiga önskningsmål.

Denna kammares ärade talman har inför dess ledamöter vid denna riksdags början yttrat, att vi, medan vi voro samlade vid den urtima riksdagen, »i viss mån afslutade ett kapital i vår politiska historia».

Utan att på minsta sätt underkänna betydelsen af det kapitlets innebörd, vågar jag dock påstå, att *det* kapitel i vår historia, af hvilket dessa rader utgöra en ringa del, är vida viktigare än det nyss afslutade. Inga skatter tynga nemligen svenska folket så hårdt som rusdrycksskatten, ingen fiende har någonsin farit eller kommer någonsin att fara så förhärjande fram inom våra landamären som dryckenskapen. Hvad äro grundskatte- och krigsmillionerna för en ringa summa, jemförd med den, som offras på rusdrycker! Huru obetydlig den skada,

som åstadkommes genom krigets gissel, i jernförelse med den förödelse, som alkoholen medfört och ännu medför!

När koleran förlidet år befarades komma att öfverskrida våra gränser, huru handlade man då? Jo, landets yppersta krafter uppkallades för att förebygga den dödsbringande farsotens invasion, och man stälde utan ringaste tvekan de medel till vederbörandes förfogande, som den striden kräfde.

Det var ett skönt exempel af offervillig sjelfbevarelse. Männe dryckenskapen skördar färre offer än koleran? Äro kolerans »sviter» värre än alkoholens? Långt derifrån!

I Hamburg, den stad der den svåra farsoten härjade så grymt, lärde man för ett högt pris pesthärdens betydelse för dödens skördar, och den lärdomen löd: Bort med den orenlighet, som i sig innesluter det dödande giftet!

Och så få vi ej heller låta detta rop mot alkoholgiftet tystna. Äfven i riksdagen måste det upprepas, till dess det öfverröstat ropet från en förderfbringande vinst- och njutningslystnad, till dess hörandet deraf tager gestalt i afslutandet af ännu ett kapitel i vår historia, kapitlet om alkoholgiftets förvisande till apotekarnes giftskåp. Och det kapitlet kunde nog också vara värdt *sin* urtima riksdag.

Jag föreslår, å nyo återopande de skäl, som anförts i denna fråga vid 1887 och 1892 års riksdagar,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t skyndsamt låta verkställa och för Riksdagen framlägga en utredning om, på hvilka grunder och efter huru lång tids förlopp all tillverkning och försäljning af destillerade, alkoholhaltiga vätskor för andra än medicinska och tekniska ändamål må kunna varda helt och hållet förbjuden.

Stockholm den 28 januari 1893.

Edvard Thermanius.

I denna motion instämma

P. Waldenström.

And Olsson
i Mårdäng.

O. Anderson
Hasselbol.

J. Andersson,
Lysvik.

E. Norman.

Ollas A. Ericsson.

*D. Persson.**B. P. Ersson.**A. Hansson*
i Solberga.*J. P. Jansson.**L. F. Odell.**K. E. Holmgren.**E. J. Ekman.**John Olsson.**J. A. Fjällbäck.**Edvard Wavrinsky.**A. Göransson.**Nils Hanson.***N:o 192.**

Af herr **E. Thermænius**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående ändring af 7 kap. strafflagen.

I det tal, hvarmed Andra Kammarens ärade talman för några dagar sedan emottog klubban, yttrade han bland annat: »Lif är utveckling, och, i vår rastlösa tid, snabb utveckling. Denna märkliga tid har genom sina uppfinningar omskapat vilkoren för det materiella lifvet genom den allmänna odlingens hastiga utbredning, utflyttat gränser och ändrat betingelser för det intellektuella lifvet, och genom denna dubbla verksamhet håller den allt jemt på med att omdana grunderna för stats- och samhällslif. Här måste lagstiftningen beslutsamt följa med. Dröjer den att i rätt tid taga lugna, välberäknade steg framåt, så äfventyrar den att ur stillaståendet plötsligt ryckas med i våldsamma språng ut i det oberäknade och oberäkneliga.»

Dessa ord innehålla behjertansvärda sanningar. Men så glädjande de företeelser af allsidig utveckling, som tiden fört med sig i många fall, än äro, så nedslående är, från en sida sedt, det faktum, som vidröres i herr talmannens ord, att utvecklingen allt jemt håller på med »att omdana äfven grunderna för stats- och samhällslif».